

**CIHM
Microfiche
Series
(Monographs)**

**ICMH
Collection de
microfiches
(monographies)**

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

© 1997

The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

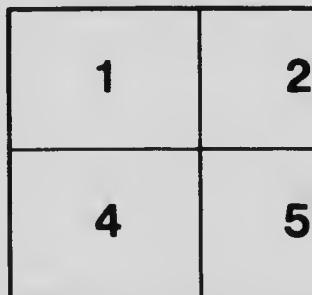
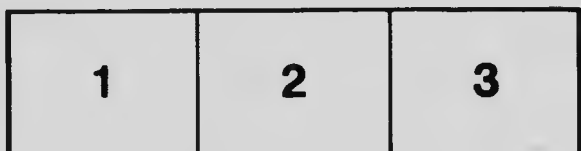
University of Toronto Library

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shall contain the symbol \rightarrow (meaning "CONTINUED"), or the symbol ∇ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

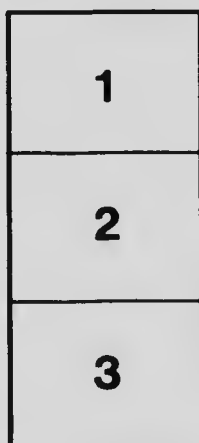
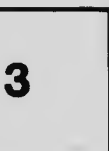
University of Toronto Library

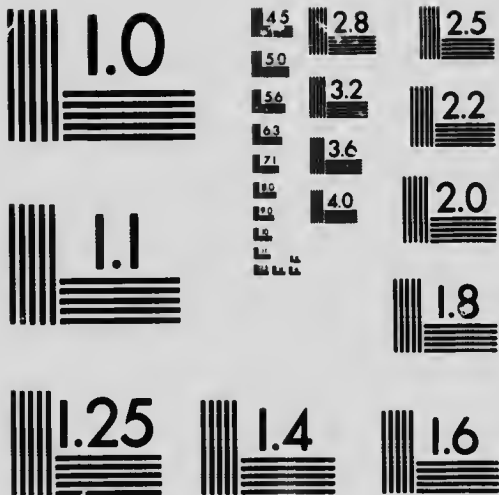
Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

Un des symboles suivants apparaîtra sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole \rightarrow signifie "A SUIVRE", le symbole ∇ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART
NATIONAL BUREAU OF STANDARDS
STANDARD REFERENCE MATERIAL 1010a
(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

anthology i
dialectology

PG
3937
M65
1920

У ФОТОГРАФІА 1984

Всуваєть ся крізь двері присакуватий, товстопузий добродій, по заводу різник; горашкувате дніе злите потом; тяжко сопить і лице отирає червоною хусткою

Добр.: Хотів би я, паннунцю, зробити фотографію, але порядну... Що?

Пав.: Дуже прошу.

Добр: Але згори заповідаю, що ціна мусить бути уміркована, моя паннунцю, бо то грошій чоловік по дорозі не збирає. [Розглядає ся, а побачивши крісло, сідає отяжіло.]

Пав.: Є різні ціни, се залежить від величини і скількості. Які добродій бажають мати: візитівки чи кабінетові? Погруде лиш, чи цілу особу?

Добр.: Се... розуміє ся, шо цілу особу! Коли платити, то вже треба знати за що. Лиш голова, паннунцю, щоб була здорова—велика—так щоб дітям остала добра памятка! Зрозуміли мене?

Пав.: Розумію. За 12 візитових беремо три доляри, за кабінетові сім.

Добр.: Но, но! А ноги там також будуть?

Пав.: Коли добродій бажають, можуть бути й ноги.

Добр.: А та ціна то для старших людий?

Пав.: Все одно: чи для дітий, чи для старших!

Добр.: Що? Всюди платить ся за діти лиш полови́ну.

Пав.: З дітьми завсігди тратить ся більше часу, бо суятять ся при фотографованю.

Добр.: Алеж на дітий виходить все о половину менше всього чим на старших. Здаеть ся панночко, ви се повинні

розуміти... Так є з убранем так і з їдженем... Ось маєте, і в цирку за дітїй беруть лиш половину ціни. Чи не так?

Пан.: Унас нема ріжниці.

Добр.: А се чому? Чоловік фотографуєть ся не для себе, а для дітїй, щоб мали памятку, моя паннунцю.

Пан.: [виходить до другої кімнати і спроваджує самого фотографа].

Добр.: От і добре! [затирає руки]. З бабами годі дійти до кінця... а вже-ж довгий волос та розуму дасть Біг

Фот.: Даруйте, мій пане, однак не слід обиджати нікого.

Добр.: Я? обиджаю? Не плетіть дурниць! Бачите, я говорю своє а вона своє й ніяк нам дійти до кінця! Ха!ха!ха!... З яким жовтодзюбом, або жовніром, тоби зараз розговорила ся!

Фот.: Пане, се моя дочка!

Добр.: Но, но... не шкодить! Але, але... пане фотоґраф... чи можна у вас дещо випити? га? В горлі пече, мов

горяча смола...

Фот.: Вибачайте, добродію, се фотографічне заведене, не коршма!

Добр.: Так?... Дуже жалую! Але бачите, страшно горячо...

Фот.: Чогож властиво бажає, добродію?

Добр.: Но.. — лиш прошу не сердьте ся! Злог ги, мій пане, не бою ся; коли хочете зі мною розмовити ся — то лиш по доброму! Отже, уважайте: За свою фотографію даю 3 доляр, але за жінки лиш два, а за діти по одному зелененькому!... Добре?

Фот.: У нас е стала ціна й ми не торгуємо ся. Хочете то добре, а ні то годі!

Добр.: Що там стала ціна? Стала ціна — се сміх! Швець також має сталу ціну, а за бабські черевики бере менше, чим за мужеські — а що доперва за діточі?! Спустіть, пане, троха. Га?

Фот.: Не можу, добродію.

Добр.: Ні доляра?

Фот.: Ні одного цента!

Добр.: [пошкробав ся в потилицю]:
А ручите, що буде подібна?

Фот.: Коли фотографія буде зла, не мусите її приймати. Наша фірма ручить за добру роботу.

Добр.: Хі, хі!... що там фірма? На-
чхать мені на фірму! От, маеш!.. Я до-
бродію, не маю фірми, але лучшої ков-
баси, як у мене, нігде не знайдете...

Фот.: Вибачайте...але... не маю ча-
су на балачки.

Добр.: Балачки — фі, фііі... Хочу,
хочу, добродію, зробити дві фотографії
моєї жінки і мє ленького сінка.

Фот.: Отже пристаєте на ціну?

Добр.: Щож маю робити, коли тягне
те шкіру з чоловіка. Але заповідаю, що
не прийму коли фотографія не буде по-
дібна!...

Фот.: Алез я сказав вам, що можете
бути спокійні.

Добр.: Жінка мала бородавку на

правому лиці, уважайте щоб була і на фотографії.

Фот.: Розумієть ся, що буде.

Добр.: Мусить бути, розумієте? Через ту боролавку я її полюбив її. Що, думаете, що ні? На Бога клянусь!... Та бородавка дуже поганила їй лице... так подумав я, що се гаразд, бо ніякий лапсердак не знакомить ся на неї!... Що?

Фот.: Коли вам сподобала ся, то може її другим.

Добр.: Що? Моя жінка? Е, що ви знаєте?... Шкода їй говорити... [Хоче йти, але пригадав собі щось]. А коли будуть фотографії готові?

Фот.: В два тижні по знімці.

Добр.: Нехай буде! Тільки ось: моя жінка звала ся Євка, а синок Микитка; їй було... заждіть... трицять сім, здасть ся...

Фот.: Сього мені не треба знати.

Добр.: Як же ні, мій пане? Таж не будете знати як зробити! Синкови було

сім літ, як помер.

Фот.: То ваш синок помер?

Добр.: Умер, умер, пане.... а я... і жінка померла. Два роки тому, пане, вже обоє на кладовищі!... А що-ж ви думали, що яб дав їх за життя фотографувати? Маю ще одного старшого сина, так сей хоче мати фотографію небіжки матері та брата, отже-ж...

Фот.: [сердито] Йдїть до чорта, пане добродію! Чи ви, вибачайте, при здоровому умі? Як же мені мерців у гробі фотографувати? Може маєте які старі фотографії?

Добр.: От, верзете... колиб я мав давні, то пощож мені нових — не маю ніяких...

Фот.: То дайте мені спокій. Я не вмію мерців в гробі фотографувати?

Добр.: Чому — ж ні? Винайшли таке світло, що просвічує наскрізь. За-світїть таку лямпу, то й буде!

Фот.: (втворив двері) Йдїть, добро

дію за двері! Вам би крізь голову просвітити треба, щоб розуму дошукатись! Бувайте здорові!

Добр.: [за дверима]. Ага, от і маєш фотограф! Не зробиш, бо не вмієш! Мій син читав, що проміне таке крізь скалу просвітить, не то що гріб!... От дурисвіт якийсь а не фотограф!... Багато ще тобі учити ся, паничику, бо дурний як пень!., Ох як горячо! Пече!..... Коби хоч скоро зайти до якого шиночку. Ох, ох, ох!

ІМПРЕСАРІЙ.

Входить на сцену чепурно прибраний мушнина, у фраку, кланяється у всі сторони та урядовим тоном проголошує:

Маю честь повідомити всіх зібраних, що з причини наглої хвороби артистів, концерту продовжати не будемо. Гроші за тікети відберете при касі.

[Кланяється й відходить, але за хвилину повертає на сцену й говорить вже зовсім товариським тоном:]

Але остерігаю вас: при касі сидить моя Явдошка.. треба признати, не зла жінка... але як нападе її лихий... кхе, кхе... настрій... тоді я-б не радив нікому чогобудь у неї домагатись... (по

хвилі) Поважані гості певно гніваються на мене за той завід?

Потіштеся тим, що після вінчання і я завівся... і то зараз другої днини!... Хтож бо міг предвидіти, що з неї така горячка?.. А всьому тут винен той проклятуший звичай дівчат-відданиць, що натягають полуду на свої лиця коли хочуть вже кого опутати!...

А щоб далеко не шукати, то скажу, що таки між зібраними на с'єм нещаснім концертї є чимало таких... гм... вродливих дівчат... (здержався, по хвилі до одного із гостей :) Ого?... Що, добродію, думаете сим „ого“ сказати? Пождіть, не хапайтеся, ще не знаєте, пане добродію, що... я ... скажу, — ваше „ого,, ще передвчасне.

Пригляньтеся, добродію, своїм сусідонькам — чи знайдете в них що більше крім... (ликає слину) прикрає та із куточків усток заманюючих до себе обіцянок роскоший? А лагідність та добро

та так і бе із тих ясних, блискучих оченят... (огірчено): Лагідність?!.. О, Явдохо! І ти також так невинно споглядала, а я дур.. о, вибачайте, я вже почав хвалити себе, а то не в сьому річ. [Проходжуєть ся по сцені] А скажіть, мої панове, хтоб із вас не кинув ся під дрібонькі ноження тих божеських сотворінь? Котрий із вас не давби послідньої краплі крови із свого тїла, щоб тільки здобути ті рученята, устонька?... [мовчанка. Задивив ся в одно місце, а по хвилі до одного із присутних]:

Що?... На що се говорю?... Каже те, добродію, щоб концерт кінчиги? Ех, мій пане, ви мені все перебиваєте й не даєте пояснити справи! Ще наслухаєте ся концертів у своєму житю аж вам остогидне!... Для жонатих, концерти ніщо цікавого...

[звертаєть ся до всіх:]

Отже, я хочу так лиш згадати, що і моя Явдошка мала також чутлива серце-

нятко й загадочну усмішку, про яку я вже мав честь вам згадувати... а сьогодні? Мій Боже! Як то стало ся, де поділо ся?... Коб ви знали, як я терплю!.. (притишеним голосом, довірочно): Тому, що добачую у Вас на лици співчуте для мене, скажу вам всю щиру правду: ся хвороба артистів, що нам концерт перебила — се ніщо инше як проста сварка моєї жінки із артистами!

(довірочно у бік:)

Нехочу я обмавляти своєї Доці. але вона страшенно заздрісна (всміхаєть ся) о мене! Не вірите? Слово честі!...

Ну, розумієть ся — не можу сказати, щоб я був поганий (натягаєть ся, покручує вуси й поправляє дещо на собі) ба, ще деякі жіночки кажуть, немов то я таки гарний був собі... із боку.. коли мовчу... але, щоб аж переслідувати мене із ревливости, на се треба аж моєї жінки! Не хоче ніяк порозуміти того.

що імпресарій чейже не може вовком глядіти на артистки. Він же мусить бути упереджаючо чемним супроти п'яністок і співачок — се-ж бо є його обовязком. Через дванайцять літ, від коли мені театральний хор в церкві, при вівтарі, заспівав "многая літа". все та сама історія повтараєть ся!

Вона так і вбиває мене своєю ревнивістю... Їй завдячувати мушу цілий ряд неповоужень. Прийшло до того, що мої хористки геть порозбігались. Щоб жити, мусів я обвозити скрізь по ярмарках двох зрослих братів! Але із сими також мені не повелось — один із них втік із дівчиною-рибою, а другий оженив ся з моею служницею й заложили пральню. Мені-ж остав тільки пасок на пам'ятку!

Тепер вдало ся мені зібрати чудовий комплет: сопраністку панну ІЦуйську, солістку на контра-басі "мис" Нелі та славного флетиста, Француза, певно з чеської родини, бо зветь ся Недо-

дмухаль та ще й дуже любить троїти хробака!

Саме перед хвилиною ось яка трагедія счинилась: Бачу, моїй сопраністці відопняла ся на грудях пришпилена китиця цвітів. Я почав поправляти а ту — як на лихо — мов бомба впадає моя Явдошка; панну Шуйську прозвала со рокою; мене луснула в зуби, так що я стрімголов полетів на спячого Француза, а всіх других почала лаяти за те, що помагали мені в!.. ох! встидаю ся навіть сказати... в ломаню супружій вірности!

Мов грім із ясного неба, так і сей поступок моєї жіночки, наполохав всіх артистів. Співачка попала в спазми, контрабасістку почало ломити в плечах, Недодмухаль, що і так терпів на задуху, зовсім стратив віддих!

І прошу — самі скажіть: Чи можна думати про докінчене концерту в таких обставинах? Впевняю вас: я зовсім про

паций! Нехай Господь Бог на страшнім суді скарає тяжко того, хто вигадав ту страшну жіночу зависть! (Павза).

А однак — колиб ви, мої панове і пані, знали її ще дівчиною!... Памятаю так добре, гейби се було таки в першій частині концерту: Вона сиділа у садку та обскубувала листки із рожі. Поглянув я на неї і подумав: знаменито підходить на касіерку, а ще краще передиралаб карти вступу на салю. В одну мить серце моє запалало любовю і я закохав ся повисше ух. В захваті я сказав: Одно п'яхильне слівце скажи а повірю тобі мою касу на ціле жите!

Вислухала вона тее, а тоді каже: Ви знаєте, мій пане, я не є самостійною, моїм імпресарієм є моя мати... Коли вона пристане на зломане контракту... ну... то... Так менше-більше говорила, а за малу хвилинку ми вже були по слові...

Ось така, бачите, історія моєї лю-

бови, любови, що мене ублагогороднила, бо — признати мушу — за часів мого парубоцтва з мене був троха шалавило. Молодички, дівчатка... тее, тое...

Нині цілком що иншого. Чоловік вже перепрацьований тими безчисленими концертами, а до того ще ті артистки!... Бачите, ні на що не зважають йдуть мов сонні по землі, очима впялившись десь поза хмари; розсіяні до безконечности — не памятають про найбільш потрібні річі: ся губить ноти, тій погсувалась причіска волося, тамта зно ва забула, що розвязана стяжка псує за гальну красу. Ну, прошу, я театральний підприємець не смію діткнути ся тих річий. Не вже-ж не є се моім обовязком дбати про порядок? А колиб навіть — возьмім що таке с. ало ся — для заохоти молоденької співачки прийшлося її поцілувати в чоло, або і низше.. чи є що злого в сьому? Адже-ж я не ворог ні їй, ні собі! Се тільки ради заохо

ти!... Але, прошу, чи моя Явдошка розумієть ся на таких справах? Ні! бо колиб розуміла ся, яб не мусів понижати свою гідність зміною підприємства.

Впевняю вас... (в бік немов відповідаючи жінці: зараз!) Впевняю вас, що ніхто із красивих артистів... (як перше у бік: зараз!...) зі мною не піде... (як перше: зараз!... іду! до публіки:) Се моя Доця мене кличе. О, вона мені не подарує того, що я так довго із вами розмовляв...

Але я за те пімщу ся на ній: розв'язу ся із артистками а стану імпресарієм від особливостей... над'звичайних особливостей... га, що зроблю... пічну показувати людям свою власну жінку... свою заздрісну жінку!...

СВІДОК В СУДІ.

На сцену входить середних літ парубяга, в якійсь дивачній одежі, несміло кланяєть ся, гейби судії, раз-по-раз перестуває з одної ноги на другу й жахливо та неясно відповідає на питання судії.

Га? Матвій Нагнибіда? Се я, так я, прошу велебного суду. [тихо]. Ая! безженний, прошу велебного суду, але гадаю колись оженити ся, бо Мариська Рифкова обіцяла вийти за мене, як дістану роботу!... [тихо]. Кажете, се вас не обходить? У-гу!... [тихо]. Ая! був караний. [Наслухує]. Кілько разів? Раз, прошу велебного суду, ще як ходив до школи та сказав вчительці, що

вона дурна, то так мене покарали, що два дні, вибачайте, сісти не міг — ая — так боліло. [тихо]. І се вас неохочить? О, о! розумію. [тихо]. Чи сидів в „Івановій хаті“? Ні, не мав ще нагоди... [тихо]. Так велебний суде, я мав кілька справ перед судом, але то дрібниця.. Заскаржив кравець за дурних двацять долярів і засудили мене зовсім не по правді, бо... убрале було зле зроблене.. і я мусів заставити у жида. [тихо]. О, велебний суде! із другими жию в згоді, все вважаю, щоб їм вгодити як слід... Не хвалю ся, але щоб других охоронити перед нещастем, маю защеplену віспу [робить рух, гейби хотів показати де защеplено]. Не треба кажете?... Як не треба, то вибачай. [у бік, немов до оскарженого] А що добре держу ся? Не бійте ся, я вже вас викручу з біди! [В голос:] Маю сказати все, що знаю в тій справі?... Дуже мені мило. Ось, бачите таке воно: Того то вечера ми бу

ли на пиві в коршмі під „золотим биком” Із нами були: Клепало, Голка, Бабій і та Мариська. (Коли говорить про Мариську, підморгує та підсьміхаєсь). Коби ви її знали, пане судіє, то й суд оставили би а пішли за нею... (тихо). Ах, дуже перепрашаю коли се не до річи. Ось, так воно було: Мариська зробила око до Бабія. Голка всердив ся і назвав його... (тут прикладає руку до уст й шепоче, щоб ніхто не чув, що говорить). Я кажу до нього: чи годить ся в чесному товаристві таке говорити, а він до мене: „сиди тихо віслюку!” [тихо]. Ні, прошу велебного суду, я не маю ніякої урази до Голки і кажу се, не тому, щоб його оскаржити а лиш хочу подрібно представити цілу справу... Отже, коли Голка сказав Бабієви (говорить стиха, щоб не чути) тоді Бабій сказав Голці, що він е (тихо шепоче). Слово по слові і счинив ся крик. Я, розумієть ся, успокоюю їх... Та нараз схо

пився Клепало, і мене що, тут в нічому не був винуватий, луснув кулаком. [Тихо.] Пане судіє, питаєте чи в плечі?

Гарні мені плечі... Хиба хто на плечах носить окуляри?... Аж потемніло в очах від того удару... (тихо.) Але не пишть того в протокол, пане судіє! Я не оскаржую Клепала — він мій товариш, а я не хотів би, щоб хтось знав про се, що він так зле вихований... (мовчанка). Чому вдарив мене? А хиба я знаю? Думаю що в нього вже така хороша, бо в нього повтаряється хро-ма-тично. Бачите, одні терплять на серце, інші на голову а він побиває товаришів... (мовчанка). Тримати ся порядку? Гарзд! Отже тримаючи ся за лице одною рукою, другою, що була вільна, махнув... і кажу: Опамятай ся, божевільний, адже бачиш, що тут є пані... Чи може я зле зробив що Мариську панею назвав? А бачите, се невинне слівце вкололо Бабія... Що ти собі думаєш, ка

же він, Мариською зуби витирати, говорить, і... я вже не мав часу оправдати ся, коли він захопив мене за ковнір і помагаючи собі ногами та колінами, випросив мене за двері. (сміє ся та здвигає раменами). Розумієть ся, я нічого на сьому не втратив — „Під золотим Биком” і так було тісно, а повітре, наче в парні! (мовчанка). Чи я його скаржив? А то нащо? Він більше витерпів, як я, його ще сумліне мучило!... Але, щоб пан не зробили якого вжитку із того... я лиш для зрозуміння справи так говорю. От, посварили ся між собою, та й перепросили! (тихо). Чи мене перепросили? [впадає в гнів]. Прошу велебного суду, другої днини я самий пішов до них, щоб перепросити! Я не хочу незгоди — та ніхто не хотів зі мною говорити, такі уперті. Казали, що я їм попсув цілу забаву бо, як вийшов, не було кого бити!... Але, що се мене обходить, нехай гнівають ся. я їм не на забавку!

Знаю що -- чи скорше, чи пізнійше -- самі до мене прийдуть! Не хвалю ся, але в мене чудесний хист забавляти гостей. Із тим я нещасний таки вродив ся! Маю щось такого -- самий не знаю, що се -- що хочби й сотку людей забавлю своєю особою. (мовчанка). Чи можу вже відійти? До побаченя, може невдовзі... (у бік, немов до оскарженого:) А, бачите, як вас викрутив? Не казав? Ось, який штукар з мене! [до судії]: Низенько кланяюсь велебному судови!...

(відходить)

ЧИТАЧ ОГОЛОШЕНЬ.

Входить на сцену оригінально прибраний, не дуже ще старий добродій та цікаво споглядає на зібраних.

Але-ж то народу зібрало ся! Як на ліцитації! О, я не люблю таких збіговиск. хіба що мушу... Найкрасшим моїм занятєм, мої панове і панї, се читане. Як лиш зарву яку вільну хвилю, зараз сідаю собі в теплому кутику і читаю. Часами, як одно прочитаю, то хапаю за друге. Я се вже не раз і не два казав, що нема нічого красшого, як читати — ніщо чоловіка не просвітить так, як читане! Часописі се знаменитий винахід; вони чоловіка найбільше осві-

домлять та прояснять йому ум. Маю велике поважання для редакторів часописий! Бо подумайте: колиб не було редакторів, не було часописий, а тим самим і оголошень. О, правда, я й забув вам сказати, що я читаю лиш самі оголошення — инше мене зовсім не обходить. Що мене обходять якісь там Вільсони, Франки, Грушевські і т. д.

Скажу вам як добре знакомим, що я не раз навіть ьлихий буваю на тих, що всякою політикою займають ся. Се тільки втрата часу та занедбуване обовязків. Оголошення — то розумію! Чоловік не лиш богато навчить ся із них, але ще дещо й користи із того мати ме. Не знаю як хто, але я в оголошеннях розлюбив ся як в гарній якій дівчині. Ви, прошу, не дивуйте ся тому та не смійте ся із мене, бо лиш оголошенням завдячую своє становишко а то й жите. (зворушений.) Коли я мав тільки ще три роки, то загубив ся від матері, а

віднайдено мене при помочі оголошення.

Через оголошене я дістав роботу у склепі. Коли мені підросли вуси я вичитав, в... (подати яку часопись), що в... (подати яке підприємство) є старий плац на продаж, а що заповідало ся на зиму, я пішов, оглянув і купив за малі гроші... а при тій нагоді пізнав свою пізнійшу жінку. Казав я добре витріпати... (не думайте, що жінку) та позашивати дїрки, но... і ношу ще по нинішній день. А як то мені до лица було в тому плащи!... Хоч не дуже то вродлива, а до того сварлива та вперта та моя жінка, але за те принесла мені три тисячі з собою. Я взяв гроші готівкою, почав розчитуватись в оголошеннях і робив не злі інтереси. Вичитував всі ліцитації домів, склепів та землі... Купував всякі золоті річи від тих, що гроший потребували і так збільшував свій маєток. Моя Гандзуня також новели розлюбила ся в читаню оголо-

шень. О, вона дуже понятлива! Вечером лиш переглядали оголошення: Вона вишукувала, що їй підходило до вподоби, а я брав се, що моїм здібностям відповідає. На жаль від якогось часу мушу ховати перед нею часописі. Я вже не раз казав, що на світі нема нічого зовсім досконалого, а жінщинам особливо багато дечого бракує... Ось одного разу сидимо й розчитуємо ся в оголошеннях. Сиджу й дивлю ся, а моя Гандзуня витинає якесь оголошене. Питаю на що се, а вона відповіла що готувить мені якусь несподіванку. Нехай буде — думаю і жду. І діждав ся: В кілька днів пізнійше іду собі парком... і чи повірите мені панове і лані? На лавочцід смерічкою, бачу свою Гандзуню якимсь залізаним безштаньком!... Сміють ся й заїдають солодощі... Гарна несподіванка! Що?... Опісля я переконав ся, що се оголошене, то була приватна кореспонденція моєї Гандзуні із

тим зализаним обіцванцем!... Гандзуні я заперечив читати оголошення а тому зализаному встругав оголошене, щоб до Гандзуні не підпускав ся, бо йому боки натру та ще перед суд запізну. По часі дізнаю ся, що мій суперник е... ну, чи повірите мені... е агентом від оголошень!... Ось, яких то смоктиків вживають до так важних справ!... Хто другий бувби сим зразив я, але не я! Гандзуня прогішилась—але хто нині без гріха?... Брехня брехню поганяє, брехню й підлоту знайдете і в оголошеннях!

Часами читаєте оповістку про вінчане, із закінченем: Щасть Боже дібраній парі!... Дібрана пара!... А той добір в тому, що обос нічого не мають!... Або таке: Родичі молодой дуже гостинно принимали. А тут, вся гостинність в тому, що дали самогонки, та голову замакітрили!... От, брехня! Я се пригадую тому що як завтра прочитаєте на мене критику, щоб також не вірили, бо се буде брехня. [Живо виходить.]

ВСТИДЛИВИЙ ЖЕНИХ.

ДІЯЛЬОГ.

Скорик [самий]: Що то за чіп із мене? Вже семий рік кручу ся коло Юлечки й не можу здобути ся на відвагу, щоб їй виявити свою любов. Чую що люблю її... гм... всім тілом... гм... й душею... обома нараз! Коли її не бачу, здаєть ся мені, що я готов прямо сказати: „Назначи день нашого вінчання!” — але тільки вона підійде до мене, слова вязнуть десь у горлі. Коли вже й пічну говорити, то про все згадаю, тільки не про любов....

Вона, коли дивить ся на мене, то її оченята світять так жарко, що мене прошибають наскрізь та дошукують ся того, що я хотїв сказати, але тоді мене обнімає така тривога, що ні-за-що я не в силі прийти до сирави.

Можу сидіти коло неї навіть дуже близьенько, можу говорити про все — навіть про діти манісенькі, тільки не про женьячку. Говорити му про найновіші моди капелюхів, спідниць, черевиків а то і панчіх, але як зачну покашлювати й сувати кріслом щоб відкрити всі тайни свого серця, в одну мить зморозить мені мое серце, в горлі задавить, а по хвилі вся кров залле мені лице і очі. мов горяча вода у парні...

Я розумію, що те все троха за довго тягнеть ся, але що-ж... ніяк не зберу ся на відвагу! Бог святий знає скілько то промов я вже вивчив на память, щоб красшими словами виразити свої почування, та... лиш посуну кріслом а

вже слова, мов та зачєрована птичка,
пурхнули в безвісти... Ох, розпука мо-
я!... [хвилю мовчить].

Я рішивсь, розумієть ся, рішивсь
зробити се — так, зробити се — при най
близшій нагоді коли зійдемо ся, хочби
й щє раз не вдало ся. Але зараз чи
памятаю гаразд форму освідчин, що
вивчив колись? О, пригадую — я читав
в тій книжці, що Юлечка позичила ме-
ні до читаня. Ага воно так: „Марусю”
— розумієть ся, тут мушу замінити на
„Панно Юлю!” — княгине серця мойо
го!... Від кількох вже літ кохаю тебе
всіми поривами душі моеї. (Видно й
другим серце рветь ся, подібно як мені).
„Марійко! — тут знова мушу сказати:
Юлю! — чи приймеш серце мое пала-
юче любовю — воно справді стає мені
горячо — [втирає піт з чола] — з любо-
ви, — от знов забув, як далі — з любови
до тебе! Чи схочеш зі мною поділяти
долю й недолю — се послідне треба би

пропустити — пливучи сміло по розбурханому морю людського життя?" —

Ах, чи не чудова тут гра слів? Я певний, Юлечка здивується незмірно моею красноріччивістю! Я певний успіху — а як ні, то — то прийде ся йти в світ за очі — ні, не те... але треба причесати ся, а то застане мене так розхристаного. (Вийшов на ліво).

Входить Юля, з правої сторони.

Юля [до себе]: Ох, Боже, які то дибогляди ті мущини! Деякі із них за скорі, другі наче мазь повільні. Ось хочби Скорик — він до всього скорий, лиш в однім спізняється. Я певна, що він мене про все спитав, все розказав а про одно вічно забуває... Вже сім літ в двійку ходимо, вже би і час повінчати ся а він ні чи-чирк. Я вже кілька разів сама наводила його на дорогу та він все, наче той вуж, виповзнуть ся. Думаю, що вже дальше годі! Місяць за місяцем,

рік за роком уходять; мої ровесниці вже й діточками обсипались. а тут жди та слину пускай! Здаєть ся, коли сим разом не освідчить ся, то сама таки присилую його до сього. [стук у двері]. О, се він стукоче — пізнаю гаразд. [В голос]: Прошу!

Входить Скорик.

Юля: А я пізнала, що се ви стукали, пане Скорик.

Скорик: Справді?

Юля: А вже-ж, час було навчити ся.

Скорик: Може-б ви попросили мене сісти? Я страшенно змучив ся

Юля: (підсуваючи крісло): Дуже мені жаль вас. Прошу. сідайте ось тут, коло мене.

Скорик: Дуже дякую (сїв). Який прекрасний вечір. чи не правда — коби хоч дощу не було.

Юля: У-гу! Коб-не було! (мовчанка).

Скорик: Як ваше здоровлячко?

Юля: Гаразд, дякую за пам'ять! Тільки трошка пригноблена.

Скорик: Те саме зі мною. (по хвили): Що тепер робите?

Юля: (підносячи якусь вишивку, що стояла на столику.) Се для братчика. [Примилюєть ся]. А чи не схотіли би і ви, щоб я вам що вишила?

Скорик: Ні — себ то — так — хотів би. [Присуває своє крісло до Юлі]. Чи ходили на прохід сьогодні?

Юля: Ходила у місто по закупки.

Скорик: Мило мені се почути. А яка ціна на баралолі?

Юля: Не знаю — не питала.

Скорик: Чи є вже молодий горошок?

Юля: Ні, ще завчасно.

Скорик: (мовчить, немов придумуючи нове питане; по хвилі присуваєсь ближше, питаючим зором споглядає на Юлю, нарешті відзиваєть ся:) Здаєть ся, я прийшов за скоро.

Юля: Ні, здаєть ся припізнали ся.

Скорик: Я ходив --- ну, ходив побачити свого осла. Може й ви схотілиб побачити?

Юля: Ні, ні! Не хочу мати нічого спільного з ослами!

Скорик: (пошкробав ся за ухом, по воли суне крісло ближше — говорить у бік): Хочу дійти до кінця, та.... забув цілу промову й ні словечка не згадаю. [В голос до Юлі]: Незнаю чому, але чу ю ся дуже погано.

Юля: Жаль мені вас! Я вже від довшого часу завважила у вас певну зміну. Чи се не хвороба серця?

Скорик: Те саме і я думаю. [у бік]: Я-б хотів, щоб то серце зовсім вже перестало бити. Млоїть щось, обморок ме не находить.

Юля: [глядить Скорикови прямо в лице]: Пане Скорик, що це ваше лице так кровю налило ся?

Скорик: Мені страх горячо стало.

[хустиною втирає лице].

Юля: У вас певно горячка, коли впріли, а то в хаті зовсім холодно.

Скорик: Вам холодно? [у бік]: Я-б хотів, щоб мені так було! [в голос] Панно Юлю, що мені робити тепер?

Юля: Що вам робити? Вам може що злого приключило ся?

Скорик: Я хочу... я хочу щось... зробити... та не знаю як...

Юля: [сердечно]: То можеб я вам помогла?

Скорик: Ні, я, бачите, забув, що мав говорити.

Юля: Подумайте троха — пічніть із початку, може вдасть ся. О що вам ходить?

Скорик: О, так, дякую!... Ось, ага... а я і не бачив, що у вас нові черевики!

Юля: (у бік): Що за осел! (В голос): Чи ви справді не доглянули вже давнійше?

Скорик: (присуваючи крісло): Вам

дуже гарно в сих черевиках.

Юля: То добре, що вам подобається.

Скорик: Так, але... (у бік:) Хиба пічну. (В голос:) Панно Юлю — ви знаєте — ви знаєте -- від довшого часу — ви знаєте -- я — хочу —

Юля: Чого хочете?

Скорик: Ви розумієте — я хочу — спитати — чи ви би схотіли — не так — чи ви любили би мене — з бородою?

Юля: Думаєте, що вам поросте?

Скорик: Медвежого товщу куплю й мастити му, то поросте.

Юля: [у бік]: З тебе цілий медвідь!
[В голос] Та не робить сього ради мене.

Скорик: О, ні, я се зроблю ради себе — властиво — ради волося — воно буде міцнійше. Не думаєте, що так буде?

Юля: [у бік]: Коби твій розум та язик поміцнійшали! [в голос]: Не знаю, що про се думати.

Скорик: [у бік]: Вже забув як та промова починаеть ся — треба буде хиба по своїому починати. [В голос]: Панно Юлю, ми вже довгий час знаємо ся — чи не правда?

Юля: Так, пане Скорик, поверх сїм літ, думаю. [у бік]: Відай думає освідчити ся. [В голос]: Я завважила, що із кожним днем старію ся а й у вас також зморщки запримічаю. (у бік): Коли се його не зрушить, то вже не знаю, що почати.

Скорик: І ми вже красше не зможемо себе пізнати — чи не правда?

Юля: Здаеть ся, ні, оскільки я про себе можу сказати.

Скорик: Ми розуміємо одно другого дуже добре, чи не так, Юлю?

Юля: Так, мені здаеть ся, що я вже добре знаю, який із вас мущина. а ви певно також зміркували яка я.

Скорик: Незбита правда! Я знаю добре яка з вас дівчина! [мовчанка. По

хвилі Скорик присуває своє крісло; Юля робить те саме]. Юлю — від довшого часу я вже думаю про те, який би я був щасливий, колиб... колиб...

Юля: (підхоплює): Колиб що?

Скорик: Колиб — колиб я знав, що ви — що ви — : — думаєте, що — сьогорічна зима буде дуже остра!

Юля [згідно]: Я не знаю і не дбаю про се! Чи ви лиш про се і думали?

Скорик: Чому питаєте — ні — себто — так. Я, — я — [обтирає потом зрошене лице]. Я думав, що коли не буде остра, то — то — може бути...

Юля (перебиває): Що? говоріть вже раз!

Скорик: Може бути тепліша, чим минулого року. Отже, колиб — (присуваючись ближше) — я думав — панно Юлю — я думав — щоб — відложити де що на теплий кожух.

Юля [сердечно смієть ся]: Коли тільки всего маєте думати й говорити

зі мною, то пощо стільки зволіканя, гиканя та впріваня!

Скорик: Може і так. Юлю (присуваєсь ще ближше, глибоко зітхаючи). що вам більш до вподоби: простий волос чи кручений?

Юля: Сама не знаю. Ах, який ви!

Скорик: Мені більш подобаєть ся кручений — як ось ваш, панно Юлю!

Юля: Припустім -- вам подобаєть ся — але що з того?

Скорик: Юлю, чи можу вас просити о — згоду — змінити —

Юля (злісно): Що?

Скорик: Чи можете — як се сказати... (у бік) Ото раз, слова не знайду!

Юля: Що поможу?... Насмівати ся надімною? Ні, сього досить, можете за бирати ся...

Скорик: Не кажіть так! [з розпукою]: Не проганяйте мене, Юлечко, а то смерть собі заподію. (Плаче). Ох, Боже, що то без мене зробить моя не-

щасна мамочка. Ох, Юлю, як можете бути так страшно жорстокою?

Юля: Неправда ваша, не я, а ви жорстокий. Ви вже сім літ безпереривно ходите до мене а за той час ви ні разу не згадали прямо, що хочете женитися. Тепер ось що вам скажу: Коли ви справді думаєте колись освідчитися, то чому сейчас того не зробите? (у бік): Я рішила бути рішучою і свого доконала!

Скорик: [радісно] Юлю, Юлечко, мій ангеле дорогий! [у бік]: Ось, і нагадав. (Голосно, з чутем): Ти щасте життя мого! Радосте мого серця! Зірньо моїх надій! Сонічко золоте!... Ох, Юлечко, я се здавна старав ся вчинити — сто разів думав вже освідчитись, та слова в горлі застигали. Чи справді не гордуеш мною, схочеш мене за свого ... чоловіка?

Юля: Я справді ... не знаю чи заслужили ви на се?

Скорик: Оставмо се — воно пока-
жеть ся в будучині. (радісно) Ох, який
я щасливий, що все так легко пройшло.
Чудова ніч, хоч дощ наче із цебра лле.
Та все те дурниця [із радости аж під-
скакує].

Юля: Тепер, я вас прошу, задер-
жіть те все в тайні.

Скорик: Ні, ні-за-що у світї! Почу-
ваю ся бути так щасливим, що язика не
вдержу, він аж тепер мусить попрацю-
вати!...

Юля: От менше говоріть, а скорше
постарайте обручки!...

Скорик: Я вже маю! [шукає по ки-
шенях] Ось, тут є, тут вони не від нин.
ждуть слушної хвилі.

Юля: І чомуж ви їх давно не пока-
зали?

Скорик: Я обавляв ся, щоб ... щоб
не були за тісні... Ох, який же я тепер
щасливий! Скажіть, що мені тепер ро-
бити?

Юля: Сидіть тихо!

Скорик: Не годен ... я мушу кричати, скакати, цілувати із радости!...

Юля: Пождіть, на все прийде ще час!

Скорик: У вас ще прийде, а в мене вже настав ... ксби лиш піп нас звінчав!... [Обіймає її й цілує, аж лящить. Юля соромливо рпучаєтє ся:]

Завіса спадає.

ЧИ ПРАВДА СЕ?

Куплет.

Голубки — дівчатка
Хотять лиш одного,
Де тяжко рішитись
Люблять сього й того. —
Дівчатка, — еге, —
Чи правда се?

Жонаті більш сталі
Одну тільки мають.
А трийцять полюблять
Як часи сприяють. —
Жонаті, — еге, —
Чи правда се?

Жіночка, з окрема,
Так собі міркує:
Жий серце весело
Як мужик працює. —
Жіночки, — еге, —
Чи правда се?

Парубки — гільтаї—
Виборів не знають,
Коби лиш спідниця
А вже ся кохають. —
Хлопчики, — еге, —
Чи правда се?

ЗАБУДЬКО.

Входить на сцену в капелюсі, кланяєть ся не знімаючи капелюха.

Проклятуще розсіяне! Йдучи, мав я поступити до капелюшника відобрати з чищення мій капелюх! Завтра, як лиш не забуду, маю женити ся із тою... но, тою... (вдаряє в пальці) ось не нагадаю. А капелюха менї конче потреба [ми мохить зводить рукою в гору і попадає на капелюх]. От-то раз!... О, о, о... згадав тепер... до хати менї принесли.... [виймає з кишенї рушничок; втирає лице]. Ух, як менї горячо... але ніщо дивного... стільки зворушень нарз [гля

нув на рушничок|. Що се рушничок?! .
Видно забрав із реставрану! Е, се дур
ниця — не такі вже річи я забирав че-
рез розсіяне!

Перед двома тижнями вибравсь я
у гості до Саевичів. Приходжу, подзво
нив, втворили мені двері, входжу до
хати. Застаю хазяйку в дома. Почина
ю розмову про товариство, представле-
ня, концерти.... аж бачу якесь заміша-
не. Кажуть що мене, не знають!... При
глядаю ся і бачу, що хазяйка яких 40
літ старша від Саевички!... [Сідає на
кріслі й перебирає пальцями по колі-
нах|. Ось тобі маєш — здавало ся ме-
ні, що се п'яно! [встав]. Але, про що
се я говорив?... Ага, рушив поїзд з Гі-
млі — у возі повно людей, питають про
тікет... [звертаєсь до одного на салі]:
Що? Старенька жінка? От, правда, я
попередне не скінчив. Коли счинилась
метушня, вбігає хазяй, чоловік не моло-
дий, але кремезний і не питаючи ні про

що називає мене голодранцем. „Упхався тут, каже він, щоб нас обікрасти та порізати — сейчас покличу поліцію”! Почувши се, вибігаю у сіни, накидаю на себе загортку і за хвилю я вже на вулиці. Та годі було втікати — кругом мене збіговиско людей! Сміють ся із мене. Чого? думаю Дивлю ся, а я, замість загортки, натягнув кімону [ранній стрій] хазяїна. Подумав я: „нехай буде, що має бути, але таки вже не верну до тої хати, кімону вишлю завтра рано післанцем.” Але, на вулиці стає щораз густійше. Де-хто вже кричить: „Дурноватий!” Не жду довго — бачу стоїть на боці якась повозка. Сідаю й кричу: їдь! Візник затяв коні — гонимо, як вихор. Нараз чую — хтось тулить ся до мене. При світлі вуличної лампи пізнаю якусь жінчину. Вибачайте, була се якась бабуня... кривобока — позатим нічого собі ще... Хочу оправдати ся перед нею, але не дає мені й одного

словечка сказати. „Ви мене викрали, знеславили перед тільки народа я пропаша на віки!...” А тут ще на мое горе вмішав ся візник та заявив що коли треба буде, він перед судом присягне, що все те правда. Їдемо дальше. Моя товаришка не випускає мойого рамени держить ся наче репях кожуха. Стаємо перед якоюсь хатою. Я хочу втікати, але хтось хватає мене за ковнір. Пізнійше я дізнав ся що се був сестрінок тої бабуні. О, здоровий із нього забіяка!... Тож не дивуйте ся люди, що я пішов у хату. Моя товаришка була вдовою... а коли сестрінок загрозив кулаком — що було робити — наставив я палець, а він засунув на нього перстень... [оглядає палець]. Від тої хвилі я втратив всю силу в тому палцю... Прокляте розсіяне! Не лиш загортка пропала, але ще і женини мушу.... Женити ся — але з ким? З бабою, що моглаб бути старшою сестрою моєї матусі!... Присягала ся.

в'їдма, що тїльки неслава змушує так рїшучо брати ся до мене!... Еге, яб закрутив юра — але тї кулаки!... Прийдець ся пропадати із опудалом, що до того ще нї цента при душі не має. От, хитра штука!... Та вже чорт бери, що вженю ся, але як подумаю, що відтак можу ся забути й поцілую її... бррр... (мовчанка). Якесь лихо переслїдує мене від народження. Батько завсїгди говорив, що я на свїт народив ся лиш через забудьковатїсть бузька, що мав принести дївчинку а не мене. Подумайте, прошу: колиб я був вродив ся дївчинкою, не зазнавби тепер стїльки лиха... Відтак мали мене охрестити іменем Павло але батько забули і записали мене Парфентїй... Тепер люди все смїють ся із мене.... А думаете може, що на сьому скїнчило ся? Деж там! Родичї хотїли, щоб я став лїкарем, а я помилив ся і став аптикарем. А й ту ще не веде ся. Раз — памятаю добре — болїло когось

в животі. От, прийшов за мяткою, а я в розсіянню дав йому листків на прочище не. Ну, а після того — що думаєте?... два дні його чистило без упину!... Але я розговорився а треба спішити ся, бо завтра вінчане а сестрінок „молодої” обіцявся мене ранісенько збудити... (зіває). О, певно вже пізно. (сягає по годинник, а рівночасно випадає з кишені лист в коверті). Що се, лист? Звідки би він взяв ся? (думає). Ага, от нагадав: ще передвчера мені принесли... От, зно ва забув прочитати, бісова пам'ять! (роздирає коверту і читає): Вельми Шановний Пане Парфентій! Моя тіточка, тільки що одержала лист від адвоката, що блаженної пам'яті її чоловік був асекурований й по ньому тіточка має дістати п'ять тисячів долярів. (счудований звертається до слухачів). Но, і бачите, мої панове й пані, ще будуть доляри у добавку. Се вже красше! [читає далше]. Тому дорога тіточка змінила свою

думку... і за вас не піде! [зразу посумнів, відтак з радости гуляє]. Ви тепер вільний. З поважанем — Михайло Розбийніс. (складає лист поволи, цілує та сердечно приговорює). Дайже му Боже царство небесне! Який добряга старий небіщик!... Тепер зможу свобідно вибрати, кого захоче мое бідне серденько... З радости аж світ мені покрасшав. чую якусь силу в собі, молодість... Може ще й ум зміцнить ся та перестану забувати ся!...

(відходить).

Діждав

Теклюню

„САМОВБІЙНИК“.

ДІЯЛЬОГ.

I-ий добродій на сцені, II-гий в кріслах, між людьми.

I. добродій (входить на сцену сильно схвильований): Діждав ся.... мушу вмирати! (задумуєть ся на хвилю) Револьвер, чи отруя? Острий ніж, чи мотузок? Або, може у воду скочити?..... Але ні; краще вже кинути ся під колеса поїзду, бодай перед суд тягати муть залізничників й дехто страху наїсть ся... О, ти невірна Теклюню! Ти причино страшних моїх мук! (великими ступінями ходить по сцені). А я так кохав

її!... Але хто-ж те міг знати, що вона буде віроломна, що недодержить слова хто би думав, що присягаючи мені до смертну любов, другому жінкою стане! (розжалів ся) А однак, коли пригадаю собі перебуті із нею хвилі... Вонаж така вродлива, така принадлива!.. (із захватом). Чорна, довга коса, зубочки наче перли, уста коралеві, багрянець на личку... (хмарить ся). І я те все втратив!... На шість тижнів виїхав до... (подати місцевість) певний її любови а вернувши мов грім із ясного неба паде на мене вістка, що моя Теклюня повінчана вже з якимсь олійником!... (З огірченням). Стало ся, мушу погибати, а ні то хиба прийшлоб ся здуріти... Га, негідниця, як то їй спішно було!... Але, коби то я дістав в свої руки того Макуха то здавив би його аж олій поплив би.... Падлюка! Убійник мого щастя...

II. добродій (із межі гостей на салі, говорить грімко): А то комедіант!

I. добр: Хто сказав комедіант, хто посмів ще насміхати ся із мого нещастя?

II. добр: Ет, не дуже то так велике нещасте!

I. добр: Вибачайте, про се я вас не питаю. А слухати вашого базіканя я не обовязаний.

II. добр: Так, пане. але ми заплатили вступ на концерт, то з якої речі маємо слухати ваших жалоців? Се зовсім не інтересне.

I. добр: Ви без серця; колиб знали що стало ся....

II. добр: Ніщо важного.

I. добр: (з огірченням): Вам здаєть ся — але для мене воно так важне, що завтра в ту саму пору вже лиш закостеніле тіло мое оглядати муть.

II. добр.: Не думаю...

I. добр. (підхватує): Не вірити? Вашні слова обиджають мене, жадаю сатисфакції!

II. добр. (до зібраних): Прошу, чи чули ви що подібного? (до I. добродія): дістанете сатисфакцію.... коли завтра напишуть в часописах, що ви, добродію, з глузду з'їхали.

I. добр.: А про вас скажуть, що ви страхопуд!

II. добр: Сього за багато мій пане, сього вже не стерплю! (встає і йде на сцену).

I. добр. [до людей]: що він задумав? Хоче бити ся на сцені?

II. добр. [вже на сцені, злісно]: Гов, спиніть ся мій пане. Ви назвали мене олійником!

I. добр. [счудуваний]: Я -- вас?

II. добр.: Обіцяли здарити -- як макух....

I. добр. [показує на чоло]: Він щось тее....

II. добр.: Насміхаєтесь із мого чесного назвиска!

I. добр. [счудувався]: Із вашого на-

звиска? Яке воно?

II. добр.: Макух!

I. добр.: О, се ви Макух?... Га, нещасний!... [замірівсь на його, але отямив ся; з насмішкою]: Але де ваша жінка мій панцю. Ходите на концерти самий, зараз в два тижні після вінчаня?...

II. добр.: Після чийого вінчаня?

I. добр.[у бік]: А що, не казав я, він щось тее? — (до добр.) Отже Теклюня?...

II. добр. (впадає в його слова):... і дальше остає Теклюнею.

I. добр.: Ніяк не розберу... То ви не оженили ся?

II. добр.: Анї не снить ся мені.

I. добр.: Але-ж мені знакомі про се говорили.

II. добр.: Позвольте мені сказати, а всего дізнається: Батько Теклюні дійсно задумав в часі вашої неприсутности мене із нею оженити. Одного разу зайшов в мою олійню і каже: той добряга Га-

манець...

І. добр. (сердечно): Чесний чоловіга, як же він гарно висказуєсь про мене!

ІІ. добр.: Отже каже: той добряга Гаманець завертає голову моїй Теклюні.

І. добр. (перебиває): А що? вона мною завершила собі голову!

ІІ. добр.: Але я, так він каже, чоловіки без інтелігенції, без становиска і маєтку, моєї дитини не віддам!

І. добр.: Так сказав той простак?

ІІ. добр.: Моя дочка, він дальше сказав, і вродлива, і маєток має... Її щасте яб хотів повірити в руки відповіднійшого чоловіка...

І. добр.: А то підлий!

ІІ. добр.: Тому й не дивуйте ся, що я з того скористав і рішив ся попробувати щастя. Буду мав, думаю собі, жінку, олійню, придане...

І. добр. [злісно]: Падлюка!

ІІ. добр.: Відвідав я родичів раз,

опісля був у них в гостині і...

I. добр.: Освідчили ся бідняго?

II. добр.: На щасте — ні! Бачите...
межи многими щирими друзяками маю
двох: один, се громадський писар, а
другий помічник дентиста. Перший ме-
ні сказав: що цілий маєток Теклюні скла-
даєть ся із 40 акрів задоволеної пісковини,
а другий: що вона має штучні зуби.

I. добр.: Не може бути!

II. добр.: Коли їй витягали пеньки,
відпала коса!

I. добр.: Що я чую?

II. добр.: Ось і бачите, сейчас за-
вернув з дороги, а злобні люди вже й
оженили мене!... Я думав полатати свої
діри її приданим, а за те терплю тепер
наругу!

I. добр. [схвильований]: Се мені
спричиняє подвійний біль: Теклюня має
штучні зуби, чужу косу, а може й під-
мальоване лице, а ще й не любить мене!
Батько до того назвав мене дураком....

II. добр.: Того я не казав....

I. добр.: Але може подумав таке.
що?

II. добр.: Се можливе.

I. добр.: Не остає мені ніщо иншого як закінчити се дурне житє... Прощай світе, прощайте людоньки добрі... такі знущаня. се за много на мене! (мовчанка) Пане Макух, перед смертю яб хотїв з вами поєднати ся.... Маєте доволї часу?

II. добр.: О що ходить?

I. добр.: Ходїм на вечерю. Ще одна хвиля житє., а відтак випю отрую.

II. добр.: О, так, се вже моя голова, що сьогондя я вам поможу отруїтись, коб лиш саморобки де дістати!... [бере попід руки **I. добр.** кланяєть ся зібраним і оба виходять]. Добраніч, чесна громадо!

КОНЕЦЬ.

u.

o-

-

..

e!

to

e

a

,

e.

e

-

a

CUM I. M. T. C.
D. I. C. I. C.

ДРАМАТИЧНІ ПІДРУЧНИКИ.

Живий труп, драма в 6 діях	50
Жидівка вихрестка, драма в 5 діях	50
Замрачений світ, драмат. образ в 4 діях	35
За Німан іду, оперета в 4 діях	20
Запорожець за Дунаєм, опера в 3 діях	25
Запорожський клад, в 3 діях	20
За сиротою, Бог з калитою, образ в 6 діях	25
Зимовий вечір в 2 діях	20
Зоря нового життя, комедія в 4 діях	30
З розгону, фарса в 1 дії	15
Іцко Сват, комедія в 1 дії	10
Канадійський жених, драма в 4 діях	25
Капраль Гімко або Що нас губить, в 3 діях	20
Катерина, драма в 4 діях	40
Княгиня Любов драма	15
Козак-Невирака образ в 1 дії	10
Куплєти	15
Мазепа, драма в 5 діях	30
Манігрула, комедія в 1 дії	15
Мартин Боруля, комедія в 5 діях	35
Маруся-ялинка, різдвяна песенка для дітей	15
Материнська чечка, драма в 4 діях	25
Між братами двома філями, драма в 4 діях	35
Між братами двома діями	25
Між братами двома діями, народний образ в 2 діях	15
Між братами двома діями, народний образ в 3 діях	30
Між братами двома діями	25
Між братами двома діями, в 1 дії	10
Між братами двома діями, комедіо-опера в 2 діях	20

ДРАМАТИЧНІ ПІДРУЧНИКИ.

На Тихі Воли, На Ясні Зорі, в 4 діях	2
Невольник, драма в 5 діях	2
Недолюдки, бувальщина в 3 діях	3
Не клени, образ з життя народу в 1 дії	1
Нешасне кохане, драма в 5 діях	2
Ой, не ходи Грицю, та на вечерниці, драма в 5 д. ..	3
Орися, в 4 діях	3
Осінні скрипки, драма в 5 діях	3
Осіньої ночі, трагедія	1
Ох, не люби двох! Оперета в 3 діях	2
Пан Писар, штука в 3 діях	2
Панна штукарка, комедія в 4 діях	3
Пекло в хаті, в 1 дії	1
Підгір'яни, в 3 діях	5
Пімста Жидівки, в 5 діях	4
Повернув із Сибіру, драма в 5 діях	3
По ревізії, комедія в 1 дії	2
Пошились в дурні, комедія	3
Простак, комедія в 1 дії	2
Сатана в бочці	10
Святане на Гончарівці, в 3 діях	5
Свекруха, комедія в 3 діях	2
Свідки, в 1 дії	10
Стрляк, образ з життя хліборобів в Галичині 3 дії ..	20
Святого Вечера, драма в 1 дії	15
Трійка гільтаїв, комедія в 5 діях	35
Убийники, мьєлодрама в 5 діях	25
Украдене шасте, драма в 5 діях	25
Хвилинка втіхи, жарт в 1 дії	15

FEB
1
1904

